

EUROOPA KOHTU OTSUS

14. juuli 1976*

[...]

Liidetud kohtuasjades 3-76, 4-76 ja 6-76,

mille esemeks on Euroopa Kohtule EMÜ asutamislepingu artikli 177 alusel Arrondissementsrechtbank te Zwolle (kohtuasjad 3-76 ja 4-76) ja Arrondissementsrechtbank te Alkmaar (kohtuasi 6-76) esitatud taotlused, millega soovitakse saada nimetatud kohtutes pooleli olevates süüdistusajades järgmiste poolte vastu:

Cornelis Kramer (kohtuasi 3-76),

Hendrik van den Berg (kohtuasi 4-76),

Vennootschap onder Firma (täisühing) Kramer en Bais (kohtuasi 6-76)

eelotsust nimetatud asutamislepingu artiklite 30, 31, 34 ja 38–47, ühinemistingimusi ja asutamislepingute muudatusi käsitleva akti artikli 102 ning nõukogu 20. oktoobri 1970. aasta määruse (EMÜ) nr 2141/70 kalatööstuse ühise struktuuripoliitika kehtestamise kohta (EÜT L 236, lk 1) ja nõukogu 20. oktoobri 1970. aasta määruse (EMÜ) nr 2142/70 kalatoodete turu ühise korralduse kohta (EÜT L 236, lk 5) tõlgendamiseks,

EUROOPA KOHUS,

koosseisus: president R. Lecourt, kodade esimehed H. Kutscher ja A. O’Keeffe, kohtunikud J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, M. S. rensen ja F. Capotorti,

kohtujurist: A. Trabucchi,

kohtusekretär: A. Van Houtte,

on teinud järgmise

otsuse

[...]

Põhjendused

---

* Kohtumenetluse keel: hollandi

1. Oma 24. detsembri 1975. aasta otsusega (kohtuasjad 3-76 ja 4-76) ja 2. jaanuari 1976. aasta otsusega (kohtuasi 6-76), mis saabusid Euroopa Kohtu kantseleisse vastavalt 12. ja 13. jaanuaril 1976, esitasid Arrondissementsrechtbank te Zwolle ja Arrondissementsrechtbank te Alkmaar (ringkonnakohtud) EMÜ asutamislepingu artikli 177 alusel Euroopa Kohtule mitu eelotsusetaotluse küsimust, mis puudutavad nimetatud asutamislepingu artiklite 30, 31, 34 ja 38–47, ühinemistingimusi ja asutamislepingute muudatusi käsitleva akti (edaspidi “ühinemisakt”) artikli 102 ning nõukogu 20. oktoobri 1970. aasta määruse nr 2141/70 kalatööstuse ühise struktuuripoliitika kehtestamise kohta (EÜT L 236, lk 1) ja nõukogu 20. oktoobri 1970. aasta määruse nr 2142/70 kalatoodete turu ühise korralduse kohta (EÜT L 236, lk 5) tõlgendamist.

2. Need küsimused on tõusetunud Madalmaade mõnede kalurite vastu algatatud süüdistusajades. Kalureid süüdistatakse selles, et nad 1975. aasta mais või augustis (olenevalt kohtuasjadest) rikkusid Madalmaade ametiasutuste poolt 1975. aastal kehtestatud teatud õigusakte, mille eesmärk oli tagada merikeele- ja lestavarude säilimine Kirde-Atlandi vetes.

3. Nimetatud õigusaktid võeti vastu 24. jaanuaril 1959 Londonis allkirjastatud Kirde-Atlandi kalanduskonventsiooni raames Madalmaade poolt võetud kohustuste täitmiseks. Konventsiooni eesmärk on “tagada konventsiooni osalisriikidele oluliste kalavarude säilimine ja otstarbekam kasutamine Kirde-Atlandi ja sellega piirnevates vetes”. Konventsiooniga on ühinenud kõik EMÜ praegused liikmesriigid peale Itaalia Vabariigi ja Luksemburgi Suurhertsogiriigi, ning seitse riiki, mis ei ole EMÜ liikmesriigid.

4. Konventsiooni artikli 7 lõike 1 punktides a–f on sätestatud, et konventsiooniga loodud Kirde-Atlandi kalanduskomisjon kui osalisriikide ühine organ võib esitada osalisriikidele soovitusi konventsiooniga kehtestatud eesmärkide saavutamiseks vajalike meetmete rakendamiseks.

5. 1970. aasta mais vastu võetud otsusega, mis jõustus 4. juunil 1974, lisati artikli 7 lõikes 2 sätestatud menetlusega artikli 7 lõikele 1 punktid g ja h, millega nimetatud komisjonile anti õigus soovitada meetmeid, mille eesmärk on mis tahes ajavahemikul reguleerida esiteks kogupüüki ja püügikoormust ning teiseks kogupüügi ja püügikoormuse jagunemist konventsiooni osalisriikide vahel.

6. Konventsiooni artikli 8 kohaselt on osalisriigid kohustatud sellised soovitusel kehtestama, kui need on vastu võetud vähemalt kahe kolmandiku kohal olevate ja hääletavate delegatsioonide poolt. Samas on igal osalisriigil õigus vabaneda nimetatud kohustusest, kui ta esitab vastuväite asjaomase soovitusel suhtes teatud tähtaja jooksul.

7. Kalanduskomisjon esitas konventsiooni artikli 7 lõike 1 punktide g ja h alusel soovitusel konventsiooniga hõlmatud meredes merikeelte ja lestade püüdmise kohta. See soovitus muutus artikli 8 alusel kohustuslikuks 1974. aasta novembris. Soovitusel määrati kindlaks 1975. aasta püügikvoodid ja nende jagunemine konventsiooni osalisriikide vahel. Samuti keelati selle soovitusel kalapüük 12 miili ulatusel “rannapiirkonnas” laevadega, mille tonnaaž ja võimsus ületavad teatud piirmäära.

8. Põhikohtuasjas süüdistatavaid kalureid süüdistatakse selles, et nad on rikkunud Madalmaade õigusakte, mis võeti vastu nimetatud soovitusel alusel ja millega keelati teatud perioodidel

- tuua teatud registreerimisnumbreid kandvate laevadega maale teatud maksimumkogust ületavas koguses merikeeli;
- või püüda merikeeli või lesti ülal osutatud 12-miilises piirkonnas, kasutades teatud tonnaapi ja võimsust ületavaid laevu.

9. Oma esimese kolme küsimusega soovivad eelotsusetaotluse esitanud kohtud Euroopa Kohtult põhimõtteliselt otsust alljärgneva kohta:

- Kas rahvusvahelisel tasandil on ainult ühendusel õigus võtta ülal kirjeldatud kohustusi?
- Kas ühendusesisesel tasandil on Madalmaade poolt vastu võetud siseriiklike meetmetega sarnased meetmed (sellised meetmed edaspidi “püügikvootide kehtestamine”) kooskõlas ühenduse õigusega, arvestades pädevuse jagunemist ühenduse ja liikmesriikide vahel, arvestades keeldu seada ohtu kalatööstust käsitlevate ühenduse õigusaktide eesmärgid või toimimine ning arvestades keeldu kehtestada meetmeid, mis on toimele samaväärsed liikmesriikidevahelise kaubanduse koguselise piiramisega?

10. Neljanda küsimusega soovivad eelotsusetaotluse esitanud kohtud teada, kas asutamislepingu artiklid 30, 31 ja 34, milles viimati nimetatud keeld on sätestatud, on liikmesriikides otsekohaldatavad.

11. Neid küsimusi tuleks käsitleda ülal toodud järjekorras.

I – Ühenduse ja liikmesriikide pädevus välissuhetes

12. Eelotsusetaotluse esitanud kohtute teine küsimus puudutab “lepingute sõlmimise pädevust”.

13. Tuleks siiski täpsustada, et vaidlusalused siseriiklikud meetmed võeti eesmärgiga täita kohustusi, mis tulenevad kalanduskomisjoni kohustusliku iseloomuga soovituselst ehk rahvusvahelise organi poolt kehtestatud õigusaktist.

14. Seega tuleb seda küsimust mõista nii, et sellega soovitakse otsust ühenduse ja liikmesriikide pädevuse kohta osaleda sellise organi otsuste väljatöötamisel püügikvootide kehtestamise valdkonnas ning võtta nendega seoses enesele rahvusvahelisi kohustusi.

15. 1) Eelotsusetaotluse esitanud kohtutele vastuse andmiseks tuleks kõigepealt uurida, kas ühendus on pädev selliseid rahvusvahelisi kohustusi võtma.

16. Kuna asutamisleping ei sisalda konkreetseid sätteid, millega omistatakse ühendusele pädevus võtta mere bioloogiliste ressursside säilitamist puudutavaid rahvusvahelisi kohustusi, tuleb uurida ühenduse õiguse üldist süsteemi ühenduse välissuhete valdkonnas.

17. Artiklis 210 on sätestatud, et “Ühendus on juriidiline isik”.

18. See säte, mis on paigutatud asutamislepingu üld- ja lõppsätteid sisaldava kuuenda osa algusesse, kusjuures kuues osa täiendab asutamislepingu esimest osa, tähendab, et välissuhetes on ühendus pädev võtma enesele rahvusvahelisi kohustusi kõikide asutamislepingu esimeses osas määratletud eesmärkide osas.

19. Et individuaalsel juhul otsustada, kas ühendus on pädev võtma rahvusvahelisi kohustusi, tuleb arvesse võtta nii ühenduse õiguse kogu süsteemi kui ka selles sisalduvaid materiaaõiguse norme.

20. Selline pädevus ei tulene mitte ainult asutamislepingus sisalduvast selgesõnalisest volituste andmisest, vaid võib kaudselt tuleneda ka asutamislepingu muudest sätetest, ühinemisakti sätetest ning nende sätete alusel ühenduse institutsioonide poolt vastu võetud õigusaktidest.

21. Artikli 3d kohaselt kuulub põllumajanduse valdkonnas ühise poliitika elluviimine ühenduse eesmärkide hulka.

22. Asutamislepingu artikli 38 lõikest 3 ja II lisast tuleneb, et kalatoodete suhtes kohaldatakse artiklite 39–46 sätteid, mis käsitlevad põllumajandust.

23. Artiklis 39 on ühise põllumajanduspoliitika eesmärkidena nimetatud põllumajandusliku tootmise ratsionaalse arengu tagamist ja toiduainetega varustamise tagamist.

24. Artikli 40 esimese kolme lõike sätetest tuleneb, et ühendus peab hiljemalt üleminekuperioodi lõpuks kehtestama ühise põllumajanduse turukorralduse, mis võib hõlmata kõiki artiklis 39 seatud eesmärkide saavutamiseks vajalikke meetmeid.

25. Selleks omistatakse artikli 43 lõikes 2 nõukogule õigus ja kohustus anda määrusi ning võtta vastu direktiive ja otsuseid.

26. Nõukogu andis ülal viidatud määrused nr 2141/70 ja 2142/70 muu hulgas asutamislepingu artikli 43 alusel.

27. Määruse nr 2141/70 artikkel 1 sätestab, et määrusega kehtestatud ühise struktuuripoliitika eesmärk on muu hulgas “edendada mere ja siseveekogude bioloogiliste ressursside otstarbekat kasutamist”.

28. Määruse preambuli neljandas põhjenduse on sätestatud, et “ühendusel peab olema võimalik võtta meetmeid kõnealustes vetes olevate kalavarude kaitseks”. Samale eesmärgile viidatakse ka määruse nr 2142/70 preambuli eelviimases põhjenduses. Seetõttu on nõukogule antud õigus artiklis 2 viidatud liikmesriikide meredes (ehk nende riikide suveräänsete õiguste või jurisdiktsiooni alla kuuluvates meredes) teatud kalavarude ülepüüdmise ohu korral võtta vajalikke säilitamismeetmeid.

29. Ühinemisakti artikkel 102 sätestab, et hiljemalt alates kuuendast ühinemisele järgnevast aastast määrab nõukogu kalastamistingimused, et tagada kalastuspiirkondade kaitse ja mere bioloogiliste ressursside säilimine.

30. Kõigist eespool osutatud sätetest tervikuna tuleneb, et ühendus on ühendusesisesel tasandil pädev võtma igasuguseid mere bioloogiliste ressursside säilitamiseks vajalikke meetmeid, mille hulka kuulub ka püügikvootide kehtestamine ja nende jaotamine liikmesriikide vahel.

31. Tuleb täpsustada, et ehkki määruse nr 2141/70 artikkel 5 on kohaldatav ainult geograafiliselt piiratud kalastuspiirkonna suhtes, tuleneb ühinemisakti artiklist 102, sama

määruse artiklist 1 ja eelkõige asja olemusest, et ühenduse *ratione materiae* reguleerimispädevus laieneb ka avamerel kalastamisele niivõrd, kui liikmesriikidel on rahvusvahelisest õigusest tulenevalt samasugune pädevus.

32. Mere bioloogiliste ressursside tõhus ja õiglane säilitamine on võimalik ainult kõikidele asjaomastele riikidele, sealhulgas asjaomastele kolmandatele riikidele, kohustuslike õigusaktide süsteemi kaudu.

33. Seega tuleneb juba ühenduse õigusega ühenduse institutsioonidele ühendusesisesel tasandil omistatud ülesannetest ja volitustest, et ühendus on pädev võtma rahvusvahelisi kohustusi mere bioloogiliste ressursside säilitamiseks.

34. 2) Kuna ühenduse pädevus kõnealuses asjas on tuvastatud, tuleks nüüd uurida, kas ühenduse institutsioonid tegelikult võtsid enestele konventsioonist ja selle alusel vastu võetud otsustest tulenevad funktsioonid ja kohustused.

35. Sellega seoses tuleb kõigepealt märkida, et konventsiooni enda alusel ei tehtud veel mingeid otsustavaid samme, kuna konventsioon sõlmiti ajal, mil ühenduses ei olnud veel merekalastusvaldkonna reguleerimiseks ühtki määrust antud.

36. Konventsioonis paika pandud otsuste tegemise mehhanismi, arvestamata ühenduse enda ja tema liikmesriikide meetmeid, muutmise osas tuleb läbi rääkida teiste osalisriikidega.

37. Teiseks tuleb märkida, et ühenduses kehtestatud määruste tekstides on piiratud ühenduse institutsioonidele volituste andmisega, mis annavad neile õiguse võtta samasuguseid meetmeid, mida asjaomased liikmesriigid konventsiooni raames kohustusid võtma ja mida nad on ka tegelikult võtnud. Ühenduse institutsioonid ei ole seni neid volitusi kasutanud.

38. See olukord on aluseks ühinemisakti artiklile 102, milles kalastuspiirkondade kaitset ja mere bioloogiliste ressursside säilitamist käsitletakse terviklahenduse leidmise seisukohalt, milles osalevad uued liikmesriigid, mis oma geograafilise asendi tõttu on kalandusvaldkonnast eriti huvitatud.

39. Arvestades eeltoodut ja asjaolu, et ühendus ei ole oma funktsioone kõnesolevas valdkonnas veel täielikult täitnud, tuleks esitatud küsimustele vastata, eelotsusetaotluse esitanud kohtute poolt käsitletavate sündmuste toimumise ajal oli liikmesriikidel õigus võtta Kirde-Atlandi kalanduskonventsiooni raames kohustusi mere bioloogiliste ressursside säilitamiseks ja seega oli neil õigus astuda samme nende kohustuste täitmiseks oma jurisdiktsiooni piires.

40. Sellegipoolest tuleb märkida, et see liikmesriikide õigus oli ajutise iseloomuga ning et asjaomased liikmesriigid on kõnealuse konventsiooni ja muude sarnaste kokkulepete raames toimuvate läbirääkimiste puhul nüüd kohustatud silmas pidama ühenduse kohustusi.

41. Nimetatud õiguse ajutise iseloomu osas tuleb märkida, et eeltoodust tulenevalt lõpeb see õigus "hiljemalt alates kuuendast ühinemisele järgnevast aastast", sest nõukogu peab talle ühinemisakti artikliga 102 omistatud kohustuse kohaselt selleks ajaks olema vastu võtnud meetmed mere bioloogiliste ressursside säilitamiseks.

42. Käesoleval ajal kehtivate liikmesriikide kohustuste osas tuleb esiteks rõhutada, et asutamislepingu artikli 5 kohaselt “Liikmesriigid võtavad kõik vajalikud üld- või erimeetmed, et tagada nende kohustuste täitmine, mis tulenevad käesolevast lepingust või ühenduse institutsioonide võetud meetmetest” ja “... aitavad kaasa ühenduse eesmärkide saavutamisele”.

43. Asutamislepingu artikli 116 kohaselt on liikmesriigid pärast üleminekuperioodi lõppu kohustatud rahvusvahelistes majandusorganisatsioonides tegutsedes lahendama kõiki ühisturu seisukohalt erilist huvi pakkuvaid küsimusi ainult ühismeetmete vormis, komisjon on kohustatud esitama nõukogule sellekohaseid ettepanekuid ja nõukogu on kohustatud nende ettepanekute üle otsustama.

44. Kõigist eeltoodud asjaoludest tuleneb, et käesoleval ajal on konventsiooniga ja muude sarnaste kokkulepetega ühinenud liikmesriikidel keelatud võtta enesele selliste kokkulepete alusel kohustusi, mis võiksid takistada ühendust talle ühinemisakti artikliga 102 omistatud ülesannete täitmisel, ja lisaks on nad kohustatud tegutsema kalanduskomisjonis ühismeetmete vormis.

45. Samuti tuleneb eeltoodust, et niipea, kui ühenduse institutsioonid on algatanud menetluse ühinemisakti artikli 102 sätete rakendamiseks, ent hiljemalt samas artiklis sätestatud tähtajal, tekib neil institutsioonidel ja liikmesriikidel kohustus kasutada kõiki nende käsutuses olevaid poliitilisi ja õiguslikke meetmeid, et tagada ühenduse osalemine konventsioonis ja muudes sarnastes kokkulepetes.

II – Liikmesriikide õigus kehtestada müügikvoote

46. Küsimuse osas, kas Madalmaade poolt vastu võetud meetmetega sarnased meetmed on kooskõlas ühenduse õigusega, tuleb uurida, kas need meetmed ohustavad määrusega nr 2141/70 ja määrusega nr 2142/70 kehtestatud süsteemi eesmarke või toimimist ning kas nende näol on tegemist meetmetega, mis on toimele samaväärsed ühendusesisese kaubanduse koguselise piiramisega.

47. 1) Esimesena osutatud küsimusele vastamisel tuleb kõigepealt juhtida tähelepanu asjaolule, et nii nimetatud määrused kui ühinemisakti artikkel 102 näevad ette vastavate meetmete võtmise.

48. Samuti on nõukogu oma määruses nr 811/76, mis anti pärast kõnealuste eelotsusetaotluste esitamist Euroopa Kohtule, liikmesriike selgesõnaliselt volitanud “piirama oma kalalaevastike püüki”. Seda tehes ei pidanud nõukogu vajalikuks muuta määrusega nr 2141/70 ja määrusega nr 2142/70 kehtestatud struktuuripoliitikat ja turukorraldust reguleerivaid õigusnorme.

49. Seega moodustavad kalapüügipiirangud ja taoliste meetmete võtmise võimalus nimetatud määrustega kehtestatud üldise süsteemi lahutamatu osa.

50. Ehkki sellised meetmed võivad mõjutada nimetatud süsteemi teiste osade (iseäranis hinnasüsteemi) toimimist, ei saa sellist mõju, millega on ühenduse seadusandluses algusest peale arvestatud, võrdsustada kahjuliku mõjuga, mida võivad avaldada siseriiklikud meetmed, mis on vastuolus ühenduse õigusaktide eesmärkidega ja mis on ühenduse õiguse kohaselt keelatud.

51. Ühine turukorraldus hõlmab aga siiski liikmesriikide kohustust tagada, et püüki piirataks viisil, mille puhul nimetatud süsteemi toimimisele avaldatav mõju oleks võimalikult väike.

52. Seega tuleb eelotsusetaotluse esitanud kohtutele vastata, et liikmesriik ei ohusta määrusega nr 2141/70 ja määrusega nr 2142/70 kehtestatud süsteemi eesmärke ega korrektset toimimist, kui ta võtab meetmeid, mis hõlmavad mere bioloogiliste ressursside säilitamise eesmärgil kalapüügi piiramist.

53. 2) Küsimuse osas, kas Madalmaade poolt võetud meetmetega sarnased meetmed on keelatud kui toimelt koguseliste piirangutega samaväärsed meetmed, tuleb märkida, et määruse nr 2142/70 sätted ei sisalda taolist ühendusesisese kaubanduse piiramist puudutavat selgesõnalist keeldu.

54. Samas tuleneb asutamislepingu artiklite 38–46 ja artikli 8 lõike 7 sätetest tervikuna, et selline keeld tuleneb asutamislepingu sätetest automaatselt hiljemalt ülemineku perioodi lõpul, nagu on rõhutatud ka määruse nr 2142/70 preambuli 20. põhjenduses.

55. Käesolevas menetluses käsitletavat siseriiklikud õigusaktid ning asutamislepingu artiklis 30 jj sätestatud keeld seonduvad majandusprotsessi erinevate etappidega ehk vastavalt tootmise ja turustamisega.

56. Vastus küsimusele, kas põllumajanduslikku tootmist piirav meede takistab liikmesriikidevahelist kaubandust, sõltub asjaomases sektoris kehtestatud ühenduse põhiõigusaktide üldisest süsteemist ja nende õigusaktide eesmärkidest.

57. Sellega seoses tuleb arvesse võtta ka asjaomaste toodete ehk käesoleval juhul kalade “tootmise” olemust ja asjaolusid.

58. Ehkki mere bioloogiliste ressursside säilitamiseks võetavad meetmed nagu püügikvootide kehtestamine ja kalapüügi piiramine piiravad “tootmist” lühiajalises perspektiivis, on nende tegelik eesmärk vältida sellise “tootmise” vähenemist määral, mis oluliselt ohustaks tarbijate varustamist toiduainetega.

59. Seega vaatamata asjaolule, et sellised meetmed võivad lühiajaliselt vähendada koguseid, millega asjaomased liikmesriigid võiksid omavahel kaubelda, ei saa neid meetmeid käsitleda asutamislepingus keelatud meetmetena, kuna nende meetmete puhul on otsustavaks teguriks asjaolu, et pikaajalises perspektiivis on need meetmed vajalikud stabiilse ja optimaalse kalapüügist tuleneva toodangu tagamiseks.

60. Seega tuleb Arrondissementsrechtbank te Zwolle’le ja Arrondissementsrechtbank te Alkmaar’ile vastata, et mere bioloogiliste ressursside säilitamiseks kalapüügi piiramist hõlmavate siseriiklike meetmete näol ei ole tegemist meetmetega, mis on toimelt samaväärsed ühendusesisese kaubanduse koguselise piiramisega ja mis on asutamislepingu artiklite 30 jj alusel keelatud.

61. Neljandale küsimusele ei ole seega vaja vastata.

Kohtukulud

62/63. Euroopa Kohtule märkusi esitanud Ühendkuningriigi, Taani, Itaalia ja Hollandi valitsuse ning nõukogu ja Euroopa Ühenduste Komisjoni kulusid ei hüvitata. Et põhikohtuasjade poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtutes pooleliolevate süüdistusajade üks staadium, otsustavad kohtukulude jaotuse nimetatud kohtud.

Esitatud põhjendustest lähtudes,

EUROOPA KOHUS,

vastates Arrondissementsrechtbank te Zwolle ja Arrondissementsrechtbank te Alkmaar'i poolt 24. detsembri 1975. aasta ja 2. jaanuari 1976. aasta otsustega esitatud küsimustele, otsustab:

1. Eelotsusetaotluse esitanud kohtute poolt käsitletavate sündmuste toimumise ajal oli liikmesriikidel õigus võtta Kirde-Atlandi kalanduskonventsiooni raames kohustusi mere bioloogiliste ressursside säilitamiseks ja seega oli neil õigus astuda samme nende kohustuste täitmiseks oma jurisdiktsiooni piires.

2. Liikmesriik ei ohusta määrusega nr 2141/70 ja määrusega nr 2142/70 kehtestatud süsteemi eesmärke ega korrektset toimimist, kui ta võtab meetmeid, mis hõlmavad mere bioloogiliste ressursside säilitamise eesmärgil kalapüügi piiramist.

3. Selliste meetmete näol ei ole tegemist meetmetega, mis on toimelt samaväärsed ühendusesisese kaubanduse koguselise piiramisega ja mis on asutamislepingu artiklite 30 jj alusel keelatud.

Lecourt

Kutscher

O'Keefe

Mertens de Wilmars

Pescatore

Sj,rsen

Capotorti

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 14. juulil 1976 Luxembourgis.

Kohtusekretär

President

A. Van Houtte

R. Lecourt